

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.531/2018/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. **H. G.** pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve felperesnek (cím) - dr. Csécsy Timót ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű (cím), a dr. Cserta-Nagy Noémi ügyvéd (cím) által képviselt **II. rendű alperes neve** II. rendű (cím) alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 15.P.20.223/2018/15. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által 17.,20. a II. rendű alperes által 18.,21. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg fellebbezett részében helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének másodfokú eljárással felmerült díja az alperesek terhére esik.

A le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhére marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

### Indokolás

2012. december 4. napján az alperesek D-ből utazva megjelentek a felperes M., H. K. utca 6. szám alatt található lakóhelyén, ahol ismeretlen személy megbízásából reggel 7 óra 45 perc körüli időpontban megtámadták a felperest. A lépcsőházba kilépő felperest a II. rendű alperes egy alkalommal, bal kézzel bal arcán ököllel megütötte, majd az I. rendű alperes jobb kézzel, ököllel orrtájékon ütötte meg. A felperes és a II. rendű alperes dulakodott, ezt követően az I. rendű alperes meglökte őket, így legurultak a lépcsősoron. Az I. rendű alperes belerúgott a földön fekvő felperesbe, majd mindkét alperes a lépcsőházból kifelé futni kezdett, a felperes üldözőbe vette őket. A felperes a vádlottakat üldözve értesítette a rendőrséget, a kiérkező járőrök az alpereseket intézkedés alá vonták.

A bántalmazás következtében a felperes az ornyereg duzzanatát, nyomásérzékenységet, az ornyereg középső lencsenyi hámhorzsolását, továbbá a bal szem alatt másfél centiméteres, hosszúirányú bőr alatti lágy szövetbe hatoló repesztett sérülését és orrcsonttörést szenvedett el. A felperes orrcsont törése miatt a T. Megyei B. J. Kórház Fül-Orr-Gégészeti Osztályán 2012. december 5. napján helyreállító műtéten esett át, 2012. december 7. napjáig a kórházi kezelésben

részesült. A felperest ezen a napon külső gipszrögzítéssel bocsátották otthonába, mely rögzítést 2012. december 13. napján távolították el.

A felperes által elszenvedett hámsérülések nyolc napon belül, míg az elszenvedett orrcsonttörés négy hét alatt gyógyult.

A Mohácsi Járásbíróság 1.B.112/2013/10. számú ítéletével megállapította az alperesek, mint vádlottak bűnösségét társtettesként elkövetett testi sértés büntetőjében, amely miatt az alpereseket egy év, végrehajtásában négy évre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. Az ítélet a II. rendű alperes vonatkozásában 2014. február 3. napján jogerőre emelkedett. A Pécsi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Bf.136/2014/3. számú ítéletével az elsőfokú büntetőbíróság ítéletének I. rendű alperesre vonatkozó részét akként változtatta meg, hogy az elkövetett cselekményt súlyos testi sértés büntetőjének minősítette, valamint a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén az I. rendű alperes a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, míg egyebekben az elsőfokú büntetőbíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperesek megsértették a testi épséghez, egészséghez és emberi méltósághoz való személyhez fűződő jogát, továbbá kérte kötelezni az alpereseket személyenként 750 000 forint vett nem vagyoni kártérítés és ezen összeg után 2012. december 14. napjától a kifizetés napjáig járó, törvényes mértékű késedelmi kamatának megfizetésére.

Előadta, hogy az elszenvedett bántalmazás következtében jelentős mértékű fizikai fájdalmat kellett átélnie mind a bántalmazás időpontjában, mind a gyógyulás folyamata során. A gyógyulás időszaka alatt gipszmaszkot kellett viselnie, amely életvitelét jelentős mértékben elnehezítette. A támadás okozta kiszolgáltatottság érzése mind a mai napig kihat saját és házastársa életvitelére.

Az alperesek ellenkérelmükben kérték a felperes keresetének az elutasítását.

Elismerték, hogy a felperes terhére büncselekményt követtek el, azonban a felperes által megjelölt nem vagyoni kár iránti igény összegszerűségét eltúlzottnak tartották, megítélésük szerint a felperes által elszenvedett hátrányok kiegyenlítéséhez kisebb összegű kompenzáció is elegendő. Hivatkoztak arra is, hogy a büntetőeljárás során már felajánlottak a felperes részére anyagi ellentételezést, melyet a felperes elutasított, és ragaszkodott büntetőjogi felelősségre vonásukhoz. Sérelmezték, hogy a felperes az elévülési idő legvégső határáig várt igényének érvényesítésével. Hangsúlyozták, hogy a felperes fokozott közéleti tevékenysége miatt számos konfliktus, hatósági eljárás alanya és kezdeményezője, életvitelének esetleges elnehezült volta így nem hozható összefüggésbe a perbeli cselekménnyel. Utaltak arra, hogy a perbeli cselekménnyel kapcsolatosan már a büntetőjogi költségeket, illetve az egészségbiztosítási pénztár felé a felperes kórházi ellátásának költségeit is meg kellett fizetniük.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperesnek az egészséghez, testi épséghez, emberi méltósághoz való személyhez fűződő jogát. Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül személyenként fizessenek meg a felperesnek 500 000 forintot, valamint ezen összegnek 2012. december 5. napjától a kifizetés napjáig járó, félévente, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá 7 490 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díja az alperesek terhére esik, az állam által előlegezett 90 000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Kifejtette, hogy a jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől határozó polgári perben irányadó, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban Pp.) 4. § (2) bekezdése alapján a Mohácsi Járásbíróság jogerős ítélete szerint bizonyított, hogy az alperesek megtámadták a felperest, aki a bántalmazás következtében hámsérüléseket és orrcsont törést szenvedett el, orrcsont helyreállító műtéten esett át. Ezzel az alperesek a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban Ptk.) 76. §, illetve 84. § (1) bekezdésének a) pontja szerint az megsértették a felperes testi épséghez, egészséghez, valamint emberi méltósághoz való személyhez fűződő jogát.

Kiemelte, hogy a nem vagyoni kártérítés a személyhez fűződő jog megsértéséért járó felelősség alakzata, legfőbb funkciója a kompenzáció. Az 34/1992. (VI. 1.) AB határozat III/2. pontjában kifejtetekre tekintettel a nem vagyoni kártérítés összegét alapvetően az határozza meg, hogy a hátrányok más nemű, körülbelül egyenértékű előnnyel, pénzzel történő kiküszöbölésére és kiegyensúlyozására legyen alkalmas, szükséges és elegendő. A nem vagyoni kár összegének megállapítása során figyelemmel kell lenni a méltányosságra és mértéktartásra is (2003. évi 974. számú Elvi Bírósági Határozat).

A felperes személyhez fűződő jogának sérelmére tekintettel, alappal tartott igényt arra, hogy a kárt okozó alperesek a bűncselekménnyel okozati összefüggésben keletkezett nem vagyoni kárát megtérítsék. A nem vagyoni kár összegének meghatározása során figyelembe vette, hogy a „pszichés károsodás alkalmas arra, hogy az ember, mint személyiség az egyébként baleset nélkül elérhető társadalmi státuszhoz viszonyítottan jelentős hátrányt szenvedjen, ez a nem vagyoni kár megszerzésének lényeges összetevője” (BDT 2000. évi 294. szám). Igazságügyi pszichológus szakértői vélemény hiányában nem állapította meg, hogy a felperes a bántalmazás következtében tartós pszichés károsodásokat szenvedett el, azonban pszichés hátránnyal értékelte, hogy a felperest saját otthona előtt, házastársa szeme láttára érte két ismeretlen személy támadása, melynek indítéka is homályban maradt, ezért igazoltnak találta, hogy a felperes biztonságérzete, ezáltal életvitelének minősége is csökkent. Igazoltnak találta, hogy a felperes a bántalmazás, illetve a helyreállító műtét következtében a gyógyulás időtartama alatt intenzív fájdalmat volt kénytelen elviselni, legalább egy héten keresztül arcán külső gipszrögzítést hordott, amely az alvását, illetve a társadalmi érintkezését elnehezítette.

Az alperesek hivatkozásával ellentétben nem találta bizonyítottnak, hogy bármiféle anyagi kompenzációt felajánlottak volna a felperesnek.

Mivel személyhez fűződő jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni, nem vette figyelembe a felperes házastársa által elszenvedett nem vagyoni károkat.

Nem találta igazoltnak, hogy az alperesek bármelyikének közrehatása nagyobb mértékben felróható lenne, ezért az alperesek közrehatását ötven-ötven százalékos mértékben állapította meg.

Úgy ítélte meg, hogy a felperes által elszenvedett károsodásokkal járó és pénzzel nem mérhető hátrányok hozzávetőleges kiegyensúlyozására a 1 000 000 forint összegű nem vagyoni kártérítés alkalmas, egyben elégséges, ezért a Ptk. 339. § (1) bekezdése, 84. § (1) bekezdésének e) pontja, 76. §, 355. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alpereseket személyenként 500 000 forint nem vagyoni kár megtérítésére, míg ezen összegen túlmenően a felperes nem vagyoni kár iránti keresetét elutasította.

A kamatfizetés kezdő időpontját a régi Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján a káresemény bekövetkezését követő nappal határozta meg, mivel az alperesek csak a károkozás napját követő napon estek késedelembe.

A Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alpereseket a felperes perköltségének megfizetésére, a Pp. 81. § (1) bekezdése, 87. § (1) bekezdése, a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díja az

alperesek terhére esik. Az alperesek teljes személyes költségmentességére tekintettel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (2) bekezdése, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy az állam által előlegezett illeték az állam terhén marad.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatásával kérte az őt terhelő marasztalási összeg 200 000 forintra való leszállítását, valamint a kamatok megfizetése alóli mentesítését.

Hivatkozott arra, hogy a kártérítés összege nem áll arányban az elszenvedett sérelemmel, a felperes a csonttörés gyógytartamát követően teljes mértékben gyógyult, abból kellemetlensége, fájdalma nem maradt hátra, az maradandó fogyatékoságot, súlyos egészségromlást nem okozott, társadalmi életben való részvételét vagy életét tartósan és súlyosan nem nehezítette meg. Továbbra is hivatkozott arra, hogy a büntetőeljárás alatt több alkalommal is felajánlottak anyagi kompenzációt a felperesnek, melyet nem fogadott el, ezt igazolja, hogy a felperes csak az elévülési idő legvégén érvényesítette igényét. Indokolatlannak találta a késedelmi kamat megfizetésére kötelezését is. Utalt arra, hogy a felperes konfliktuskereső ember, büntető és polgári peres ügyeinek száma jelentős, azt, hogy a felperes esetlegesen fél az utcán vagy a felesége félti, kizárólag magának és tetteinek köszönheti, az alperesek tetteivel kapcsolatba nem hozható.

Hivatkozott arra is, hogy I. rendű alperes a cselekményben nem olyan mértékben vett részt, mint a II. rendű alperes, az orrcsonttörés kizárólag II. rendű alperes tetteinek a következménye, ezért indokolt az alperesek közötti belső arányosság alkalmazása.

A II. rendű alperes fellebbezésében szintén az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítés összegének 200 000 forintra való mérséklését, valamint a kamatok megfizetése alóli mentesítését kérte, mivel a kártérítés összegét eltúlzottnak ítélte. Maga is hivatkozott arra, hogy a büntetőeljárás során több alkalommal is felajánlottak bizonyos anyagi kompenzációt a felperesnek, aki ezt nem fogadta el, illetőleg arra is, hogy a felperes csak az elévülési idő legvégén nyújtotta be keresetét. Állította, hogy pszichés sérrelmeit a felperes nem bizonyította, esetleges féltelme pedig saját konfliktuskereső magatartásának következménye.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Tagadta, hogy a büntetőeljárás során részére az alperesek anyagi kompenzációt ajánlottak fel, hiszen még bocsánatot sem kértek megfelelően. A vonatkozó jogszabályok értelmében az elévülési időn belül bármikor lehetősége van igényének érvényesítésére, az alperesek kamatfizetési kötelezettsége jogszabályon alapul. Saját közéleti szerepvállalása az alpereseket az elkövetett súlyos bűncselekmény következményei alól nem mentesítheti.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes egészséghez, testi épséghez, emberi méltósághoz való személyhez fűződő jogának megsértését megállapító, illetőleg az alpereseket személyenként 200 000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező, valamint a felperes keresetét részben elutasító részében fellebbezés nem érintette, az ítélet tábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálta. Megállapította, hogy az elsőfokú eljárás során eljárási szabálysértés nem történt, az elsőfokú bíróság

a tényállást a döntéshez szükséges mértékben feltárta, és abból helytálló jogi következtetésre jutott, mellyel az ítéletábra is egyetértett.

Az alperesek nem tették vitássá a fellebbezésükben, hogy megsértették a felperes testi épséghez, egészséghez, valamint emberi méltósághoz való személyiséghez fűződő jogait, továbbá azt sem, hogy a felperes az orrcsonttöréssel szükségszerűen együtt járó kellemetlenségeket szenvedett el, ezzel kapcsolatosan a magatartásukkal összefüggően bizonyos felperest ért immateriális hátrány megállapítható, ennek kompenzálására ugyanakkor fejenként 200 000 forint nem vagyoni kártérítést találtak arányosnak.

A személyhez fűződő jogsértéssel összefüggő hátrány bekövetkezését a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles bizonyítani. A felperes az őt ért pszichés sérelmek megállapíthatósága érdekében igazságügyi szakértői bizonyítást nem indítványozott, azonban a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján a bíróság a köztudomásúnak ismert tényeket külön bizonyítás nélkül is figyelembe veheti (hasonlóképpen: BH1996.304, BH 1995.521 szám alatt közzétett eseti döntések). Az állandó bírói gyakorlat szerint tehát, ha a jogsértő magatartás az eset összes körülményeihez képest olyan nem vagyoni hátrányt okoz, amely köztudomású, külön bizonyítás nélkül is nem vagyoni kártérítést kell megítélni, illetve a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során ezt figyelembe kell venni (Kúria Pfv.IV.20.801/2007/7.). Köztudomású ténynek az tekinthető, amely bizonyos körben az emberek nagy része előtt olyan mértékben ismeretes, hogy azt minden értelmes ember valóságnak fogadhatja el. Ekként külön bizonyítás nélkül is való tényként kell elfogadni, hogy bármely műtéti beavatkozás nem csupán fizikai, hanem lelki megterhelést is jelent, hasonlóképpen lelki megterhelést jelent az is, hogy a felperes a műtét következtében az általa viselendő gipszrögzítésre tekintettel alvásában, társadalmi érintkezésében korlátozott volt.

Az elsőfokú bíróság erre irányuló bizonyítás hiányában nem állapította meg, hogy a felperes a bántalmazás következtében tartós pszichés károsodásokat szenvedett volna, ilyen körülményt a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során nem értékelt.

Az azonban külön bizonyítás nélkül, köztudomású tényként fogadható el, hogy a bántalmazás módja - az alperesek a felperest saját otthona előtt, házastársának szeme láttára, ismeretlenül és indokolatlanul bántalmazták - alkalmas arra, hogy a felperes biztonságérzetét, életvitelének minőségét csökkentse. A felperest az általa ismeretlen alperesek részéről, ismert ok nélkül ért, más személy által is észlelt fizikai bántalmazás köztudomásúlag önmagában is alkalmas ugyanis arra, hogy a megtámadottban a megalázottság, félelem érzését keltse. E körben nem bír jelentőséggel, ha a bántalmazott egyébként „konfliktuskereső”, illetőleg nem az alpereseket érintően, nyilvánosan - mások számára esetlegesen sérelmezhető módon - kritikát fogalmaz meg. A bíróságnak a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során a bántalmazást közvetlenül megelőző szituációt kell értékelni, az alperesek ugyanakkor ismeretlenül bántalmazták a felperest, anélkül, hogy erre bármilyen, a felperes számára azonosítható indokkal bírtak volna, mely éppen cselekményük felróhatóságát súlyosbítja. A felperesnek esetleges kritikákat megfogalmazó közéleti szereplése mellett sem kellett arra számítani, hogy őt ebből eredően számára ismeretlen emberektől bántalmazás éri. Ilyen tapasztalat hiányában, figyelemmel arra, hogy hasonló bántalmazásra számítani nem kellett és nem is lehetett, az alperesek által elkövetett, indokolatlan fizikai támadás alkalmas arra, hogy a felperesben megalapozott félelmet, szorongást keltsen. Ennek külön bizonyítása nem szükséges. A felperes más személyekkel szemben tanúsított magatartása jelen cselekménytől független, a felperesi felróhatóság megállapítására nem adhat okot, mint ahogy nem alkalmas a hasonló bántalmazásból köztudomásúlag származó pszichés hátrány megállapításának mellőzésére sem.

Az alperesek mind az elsőfokú eljárás során, mind a fellebbezésben hivatkoztak arra, hogy a büntetőeljárás során felajánlottak bizonyos anyagi kompenzációt a felperes részére, a Pp. 164. § (1) bekezdésében meghatározottak ellenére ezen hivatkozásukat azonban nem bizonyították. A büntetőeljárás iratai szerint az alperesek a nyomozati szakban kifejezetten vitatták felelősségüket, állítva, hogy a dulakodást felperes kezdeményezte, bocsánatkérésre is csak a tárgyalási szakban került sor, azonban, ahogyan arra a jogerős büntető ítélet is utalt, a felbújtó személyének feltárása nélkül bocsánatkérésük elfogadható sem volt. Azt maguk az alperesek sem állították, hogy a felperest ért sérelemért részére bármifajta kompenzációt nyújtottak volna, azonban a bizonyítás anyaga alapján az sem megállapítható, hogy ez egyáltalán szándékukban állt, ezért a felperest illető nem vagyoni kár összegének meghatározásakor ez nem volt figyelembe vehető. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a kompenzáció felajánlása bizonyítottsága esetén is csupán a késedelmi kamat esedékességének időpontjára lehetett volna kihatással.

Az I. rendű alperes fellebbezésében hivatkozott továbbá arra is, hogy az orrtörés kizárólagosan II. rendű alperes tettének következménye, melyet a büntetőeljárás alkalmával elismert, így a felek között indokolt belső arányosság alkalmazása, melynek az elsőfokú bíróság ítélete nem felel meg. Ezen állítással szemben ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen nem állapítható meg, hogy az I. rendű alperes közrehatása kisebb mértékben lenne felróható. Habár a büntető bíróság által megállapított tényállás a Pp. 229. § alapján a polgári ügyben eljáró bíróságot nem köti, jelen polgári eljárás során nem merült fel olyan bizonyíték, mely a büntető ítéletben foglaltaktól eltérő tényállítás megállapítását indokolná. A büntetőbíróság által jogerősen megállapított és a jelen bíróság által is irányadónak tekintett tényállás szerint a felperest előbb II. rendű alperes ütötte meg egy alkalommal, ezt követően azonban I. rendű alperes is jobb kézzel, ököllel orrtájékon ütötte, majd az I. rendű alperes a dulakodó felperest és a II. rendű alperest meglökte - aminek következtében mindketten leestek a lépcsősoron -, majd a földön fekvő felperesbe bele is rúgott. A büntetőeljárás iratai alapján egyértelműen nem állapítható meg, hogy az orrcsonttörést, mint súlyosabb sérülést a felperes mely vádlott cselekménye következtében szenvedte el, azonban a fentiekre tekintettel I. rendű vádlott közrehatásának aránya semmiképpen sem tekinthető kisebbnek. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan mérlegelt akként, hogy az alperesek felróhatóságát 50-50 %-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság által megítélt összeg a hasonló tényállású ügyekben megítélt összegekhez sem tekinthető eltúlzottnak, figyelemmel az elkövetéskori ár- és értékviszonyokra is. A Debreceni Ítéletábra Pf.I.20.610/2008/7. számú ítéletében egy 2007-ben történt bántalmazás következtében a homlok bal oldalán bőr alatti bevérzéssel kísért lágyrész-zúzódást, orr-zúzódást, valamint a felső ajak nyálkahártyai felszínén felületen repesztéses - külön és együttesen is 8 napon belüli, ténylegesen 5-6 nap gyógytartamú - sérülést szenvedett károsultjának 200 000 forint, Pf.I.20.031/2013/4. számú eseti döntésében pedig egy 2009-ben történt bántalmazás következtében a koponya, az arc, az orr és a csukló zúzódásos - 8 napon belül gyógyuló - sérüléseit elszenvedett károsultjának 200 000 forint nem vagyoni kártérítést tartott alkalmasnak a károsultat ért immateriális hátrányok kompenzálására.

A késedelmi kamat a kötelezett késedelem objektív jogkövetkezménye, a kártérítési összeg után a kamat a károsodás bekövetkeztétől megilleti a károsultat. A kár mértékének kiszámításakor az elsőfokú bíróság a kár bekövetkeztekor fennálló értéket tekintette irányadónak, erre tekintettel a Ptk. 360. § (1) bekezdése és 301. § (1) bekezdése szerint a károkozó alperesek késedelmi kamat megfizetésére kötelesek, ezen kötelezettségük akkor is beáll, ha késedelmüket kimentik. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor az alperesek kamatfizetési kötelezettségét is megállapította a megítélt nem vagyoni kártérítés összege után. Az alperesek csupán hivatkoztak

arra, hogy a felperes részére felajánlottak valamely összeget kártérítésként, melyet a felperes mint jogosult nem fogadott el, ez azonban a perben bizonyításra nem került, ezért a Ptk. 302. § a) pontja, illetőleg 303. § (2) bekezdés c) pontja alapján sem volt mellőzhető késedelmi kamat megfizetésére kötelezésük.

Sem a nem vagyoni kártérítés mértékét, sem az az után az alpereseket terhelő késedelmi kamatfizetési kötelezettséget nem érinti, ha a felperes jogos kártérítési igényét csupán kevéssel az elévülési idő előtt érvényesíti. Az időmúlás csupán az elévülési időn túl szünteti meg az egyébként jogszerű igény érvényesítésének lehetőségét, az elévülési időn belül a jogosult szabadon dönt arról, hogy mikor indít pert. A jogalkotó csupán a Ptk. 324. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn túl tekinti úgy, hogy a jogosult igényérvényesítéshez fűződő érdeke csökkent, illetőleg megszűnt, az elévülési időn belül az igényérvényesítés esetleges késedelmét a jogosultnak általánosságban indokolnia nem kell.

Az ítéletábra mindezekre tekintettel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperest megillető kompenzáció összegének kialakítása során megfelelően mérlegelte az eset összes körülményeit, a méltányosság és mértékletesség elvére is figyelemmel helytállóan állapította meg a felperest ért hátrányok kompenzációjára alkalmas nem vagyoni kártérítés összegét, annak mérséklését nem találta indokoltnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a 254. § (3) bekezdése alapján, annak helyes indokainál fogva hagyta helyben.

Az alperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, személyes költségmentességük folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. § szerint a le nem rótt fellebbezési illeték az állam viseli.

Az ítéletábra a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a párfogó ügyvéd költségének viseléséről.

Debrecen, 2018. szeptember 18.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-